

Den fantastiska Koranen

av Gary Miller

- Prolog
- Handelsflottan
- Den minsta saken
- Honung
- Profeten Muhammed (frid vare med honom) och Koranen
- Vetenskaplig syn på Koranen
- Falsifieringstest
- Fråga de som har kunskap
- Embryologi
- Skeptikerns reaktion
- Geologi
- Det här visste du inte förut!
- Bevis på äkthet: En metod
- Uttömning av alternativen
- Kritikerns spår
- En uppenbarelse - Abu Lahab
- Flygningen
- Ett möte med en minister
- Koranens källa
- Mytomani
- Nya katolska encyklopedin

- Vittnesmål från en intellektuell
- Bevisbörda för kritikern
- Universums och livets ursprung
- Mer om falsifieringstest
- Bokens folk
- Ett matematiskt tillvägagångssätt
- Det kvinnliga biet
- Solen
- Tidszoner
- Slutsatser
- Tillägg 1
- Tillägg 2: 'Iram

Prolog

En sak som ofta förvånar icke-muslimer som noggrant studerar boken är att Koranen inte alls liknar det de förväntat sig. De utgår från att de har framför sig en gammal skrift som kom för fjorton århundraden sedan från den arabiska öknen – och därför borde den, tänker de, också se ut som en ”gammal ökenbok”. Men när de väl börjar läsa upptäcker de att den inte alls motsvarar deras föreställningar.

En av de första sakerna många antar är att en bok som härstammar från öknen borde handla om öknen. Koranen nämner visserligen öknen – en del av dess bildspråk hämtas därifrån – men den talar också om havet, och beskriver hur det är att befinna sig i en storm på öppet vatten.

Handelsflottan

För några år sedan nådde oss i Toronto berättelsen om en man som arbetade inom handelsflottan och försörjde sig på havet. En muslim gav honom en översättning av Koranen att läsa. Mannen kände inte till något om islams historia, men han var nyfiken på att läsa Koranen. När han hade läst färdigt återvände han till muslimen och frågade: **”Denne Muhammed – var han sjöman?”**

Han var djupt imponerad av hur exakt Koranen beskriver en storm till havs. När han fick höra: **”Nej, Muhammed levde faktiskt i öknen,”** var det tillräckligt för honom. Han antog islam direkt.

Han blev så imponerad eftersom han själv hade upplevt stormar på havet

och visste att den som skrivit den beskrivningen måste ha varit med om detsamma. Beskrivningen av **”en våg, över den en våg, över den moln”** (Sûrah Nûr, 24:40) är inget som någon som bara föreställer sig en storm skulle ha skrivit; den är skriven av någon som vet hur en storm verkligen är.

Detta är ett exempel på hur Koranen inte är bunden till en viss plats eller tid. De vetenskapliga insikter som uttrycks i den verkar inte heller härstamma från den arabiska öknen för fjorton århundraden sedan.

Den minsta saken

Många århundraden före Muhammeds profetskap fanns en välkänd teori om atomism som framfördes av den grekiske filosofen Demokritos. Han och dem som följde honom menade att materia består av små, oförstörbara och odelbara partiklar som kallas atomer. Även araberna använde ett liknande begrepp; det arabiska ordet *dharrah* syftade vanligtvis på den minsta partikel som människan kände till.

Modern vetenskap har nu upptäckt att denna minsta enhet av materia – atomen, som bär alla sitt grundämnes egenskaper – faktiskt kan delas upp i ännu mindre beståndsdelar. Detta är en relativt ny insikt, en utveckling från det senaste århundradet. Men intressant nog hade denna information redan nämnts i Koranen (Sûrah Saba', 34:3), där det står:

”Han [dvs. Allah] är medveten om en atoms vikt i himlen och på jorden och även allt mindre än så...”

För fjorton århundraden sedan skulle ett sådant uttalande utan tvekan ha verkat märkligt, även för en arab. För honom var *dharrah* det minsta som existerade. Detta är verkligen ett bevis på att Koranen inte är föråldrad.

Honung

Ett annat exempel på vad man kan förvänta sig att hitta i en ”gammal bok” som berör hälsa eller medicin är föråldrade botemedel. Olika historiska källor berättar att profeten (frid vare med honom) gav vissa råd om hälsa och hygien, men de flesta av dessa råd finns inte i Koranen. Vid första anblicken kan detta framstå som ett förbryllande utelämnande för icke-muslimer. De förstår inte varför Allah inte skulle ”inkludera” sådan praktisk information i Koranen. Vissa muslimer försöker förklara denna

frånvaro med följande resonemang:

”Även om profetens råd var sunda och tillämpliga på hans tid, visste Allah i sin oändliga visdom att framtida medicinska och vetenskapliga framsteg skulle få dessa råd att framstå som föråldrade. När nya upptäckter gjordes skulle människor kunna hävda att sådan information motsade det profeten (frid vare med honom) sagt. Eftersom Allah aldrig skulle ge icke-muslimer en möjlighet att påstå att Koranen motsäger sig själv eller profetens läror, inkluderade Han endast sådan information i Koranen som skulle stå emot tidens tand.”

Men när man betraktar Koranens verkliga natur som en gudomlig uppenbarelse faller detta argument snabbt på plats, och dess brister blir tydliga.

Man måste förstå att Koranen är en gudomlig uppenbarelse, och att all information i den därför är av gudomligt ursprung. Allah uppenbarade Koranen från Sig själv. Det är Allahs ord, som existerade före skapelsen, och därför kan ingenting läggas till, tas bort eller ändras. I grunden existerade Koranen i sin fullständiga form innan profeten Muhammed (frid vare med honom) skapades, och den kan därför inte innehålla några av profetens egna ord eller råd. Att inkludera sådan information skulle strida mot syftet med Koranens existens, underminera dess auktoritet och göra den oäkta som gudomlig uppenbarelse.

Följaktligen finns det inga ”huskurer” i Koranen som skulle kunna påstås vara föråldrade; den innehåller inte heller någon människas personliga uppfattningar om vad som är nyttigt för hälsan, vilken mat som är bäst att äta eller vad som botar olika sjukdomar. Koranen nämner faktiskt bara en enda sak som rör medicinsk behandling — och den är okontroversiell. Den säger att det i honung finns läkedom. Och jag tror knappast att någon skulle invända mot det!

Profeten Muhammed (frid vare med honom) och Koranen

Om man antar att Koranen är en produkt av en människas sinne, skulle man förvänta sig att den återspeglar något av det som pågick i sinnet hos

den man som "komponerade" den. Faktum är att vissa uppslagsverk och olika böcker hävdar att Koranen var resultatet av hallucinationer som Muhammed upplevde. Om dessa påståenden vore sanna — om Koranen verkligen hade sitt ursprung i psykologiska problem hos Muhammed — borde det finnas tydliga spår av detta i texten. Finns sådana spår? För att avgöra det måste man först identifiera vad som pågick i hans sinne vid den tiden och sedan söka efter dessa tankar och känslor i Koranen.

Det är allmänt känt att Muhammed (frid vare med honom) levde ett mycket svårt liv. Alla hans döttrar dog före honom utom en, och han hade en hustru som under många år var honom djupt kär och betydelsefull. Hon stod honom nära och dog under en mycket kritisk period i hans liv. Hon måste ha varit en stark och trygg person, för när den första uppenbarelsen kom till honom sprang han hem till henne, rädd. Än idag skulle det vara ovanligt att höra en arab säga: "Jag blev så rädd att jag sprang hem till min fru." Sådan är inte den kulturella normen. Ändå kände Muhammed (frid vare med honom) sig tillräckligt trygg med henne för att göra just det. Så stark och inflytelserik var hon. Dessa exempel är bara några av de saker som naturligtvis måste ha upptagit hans tankar, och de är tillräckligt betydelsefulla för att illustrera poängen.

Koranen nämner dock inget av detta — inte hans barns död, inte hans älskade hustrus bortgång, inte hans rädsla inför de första uppenbarelsena som han delade med henne — ingenting. Ändå måste dessa händelser ha berört honom djupt, orsakat honom sorg och smärta och följt honom genom livet. Om Koranen hade varit en produkt av hans psykologiska reflektioner, skulle dessa ämnen — liksom andra personliga upplevelser — ha varit framträdande eller åtminstone nämnda här och där.

Vetenskaplig syn på Koranen

Ett verkligt vetenskapligt förhållningssätt till Koranen är möjligt eftersom Koranen erbjuder något som varken andra religiösa skrifter i synnerhet eller andra religioner i allmänhet erbjuder. Det är just detta som forskare kräver. Idag finns det många människor som har idéer och teorier om hur universum fungerar. Dessa människor finns överallt, men forskarsamhället bryr sig knappt om att lyssna på dem. Anledningen är att vetenskapen under det senaste århundradet har krävt ett så kallat falsifieringstest. Forskarna säger: **"Om du har en teori, besvära oss inte med den om du inte samtidigt presenterar ett sätt för oss att bevisa att du har fel."**

Det var just ett sådant test som gjorde att forskarsamhället lyssnade på

Einstein i början av förra århundradet. Han lade fram en ny teori och sade: **"Jag tror att universum fungerar så här — och här är tre sätt att bevisa att jag har fel!"** Forskarna prövade hans teori, och inom sex år hade den klarat alla tre testerna. Det bevisar inte att Einstein var ofelbar, men det visar att han förtjänade att bli lyssnad på eftersom han sade: **"Det här är min idé; och om ni vill försöka motbevisa mig, gör så här eller så här."**

Det är precis detta som Koranen erbjuder — falsifieringstester. Vissa av dem är gamla (eftersom de redan har bevisats vara sanna), och vissa gäller fortfarande idag. I grunden säger Koranen: **"Om denna bok inte är vad den påstår sig vara, behöver du bara göra det här, eller det här, eller det här för att bevisa att den är falsk."**

Naturligtvis har ingen under 1400 år lyckats göra "det här eller det här eller det här", och därför betraktas Koranen fortfarande som sann och autentisk.

Falsifieringstest

Jag föreslår att du nästa gång du hamnar i en diskussion med någon om islam, och personen påstår att han har sanningen medan du lever i mörker, till en början lämnar alla andra argument åt sidan och lägger fram följande fråga: **"Finns det något falsifieringstest i din religion? Finns det något som, om jag kunde bevisa det, skulle visa att du har fel — vad som helst?"**

Jag kan redan nu lova att de flesta inte kommer att ha något svar — inget test, inget bevis, ingenting. Detta beror på att de inte bär på idén att man inte bara ska presentera vad man tror, utan också ge andra en möjlighet att bevisa att man har fel. Men det gör islam.

Ett perfekt exempel på hur islam ger människan en möjlighet att verifiera dess äkthet — och till och med "bevisa att den är fel" — finns i Koranens fjärde kapitel. Och ärligt talat blev jag mycket förvånad när jag först upptäckte denna utmaning. Det står i Sûrah An-Nisâ' (4:82):

"Tänker de inte på Koranen? Om den hade kommit från någon annan än Allah, skulle de säkerligen ha funnit många motsägelser däri."

Detta är en tydlig utmaning riktad till icke-muslimar. I grund och botten uppmanar den dem att hitta ett misstag. Faktum är att själva presentationen av en sådan utmaning — bortsett från dess allvar och

svårighetsgrad — inte ens ligger i den mänskliga naturen och är oförenlig med människans personlighet.

Man skriver inte ett prov i skolan och efter att ha avslutat det lägger man en lapp till läraren där det står: **"Detta prov är perfekt. Det finns inga misstag. Hitta ett om du kan!"**

Ingen gör så. Läraren skulle inte sova förrän han hittat ett fel!

Och ändå är det precis så Koranen bemöter människor.

Fråga de som har kunskap

En annan intressant attityd som återkommer i Koranen är dess råd till läsaren. Koranen presenterar olika fakta och säger sedan: **"Om du vill veta mer om detta, eller om du tvivlar på vad som sägs, då bör du fråga dem som har kunskap."**

Även detta är en anmärkningsvärd hållning. Det är inte vanligt att en bok som kommer från någon utan formell utbildning i geografi, botanik, biologi eller liknande ämnen diskuterar dessa områden och därefter uppmanar läsaren att rådfråga experter om han tvivlar på något. Ändå har det i varje tidsålder funnits muslimer som följt Koranens uppmaning och gjort betydelsefulla upptäckter.

När man studerar verk av muslimska vetenskapsmän från tidigare århundraden finner man dem fulla av korancitat. Dessa forskare berättar att de undersökte en viss plats eller letade efter något specifikt — och att anledningen till att de sökte just där var att Koranen hade pekat dem i den riktningen.

Till exempel nämner Koranen människans ursprung och uppmanar sedan läsaren: **"Undersök det!"** Den ger en ledtråd om var man ska börja leta och uppmanar därefter till vidare undersökning.

Embryologi

För några år sedan samlade en grupp män i Riyadh, Saudiarabien, alla koranverser som handlar om embryologi – människans utveckling i livmodern. De sade: **"Detta är vad Koranen säger. Är det sant?"** I praktiken följde de Koranens uppmaning: **"Fråga de som har kunskap."**

De valde, som det råkade bli, en icke-muslimsk professor i embryologi vid University of Toronto. Hans namn är Keith Moore, en världsledande expert och författare till flera läroböcker i ämnet. De bjöd in honom till Riyadh och sade: **"Detta är vad Koranen säger om ditt område. Är det korrekt? Vad kan du berätta för oss?"**

Under hans vistelse i Riyadh gav de honom all hjälp han behövde med översättningar och allt annat samarbete han bad om. Han blev så förvånad över det han fann att han ändrade sina läroböcker. I den andra upplagan av en av hans böcker, *Before We Are Born*, lade han till material som inte fanns i den första upplagan, eftersom det han fann i Koranen låg före sin tid — och eftersom de som tror på Koranen uppenbarligen visste något som andra inte visste.

Jag hade själv nöjet att intervjua Dr. Keith Moore för en tv-presentation, och vi talade mycket om detta, illustrerat med bilder och annat material. Han nämnde att vissa av de saker Koranen säger om människans utveckling inte var kända förrän för trettio år sedan. Han berättade att en sak i synnerhet — Koranens beskrivning av människan som en **"igelliknande blodpropp"** (*'alaqah*) i flera verser (Sûrah al-Hajj 22:5; al-Mu'minûn 23:14; Ghafir 40:67) — var helt ny för honom. Men när han undersökte det fann han att det stämde, och därför lade han till det i sin bok.

Han sade: **"Jag har aldrig tänkt på det förut."** Sedan gick han till zoologiska institutionen och bad om en bild på en igel. När han såg att den liknade ett mänskligt embryo i det stadiet, bestämde han sig för att inkludera båda bilderna i en av sina läroböcker.

Även om detta exempel handlar om en icke-muslim, är det ändå giltigt eftersom han är en expert inom det område som undersöks. Om en lekman hade hävdade att Koranens beskrivningar av embryologi är korrekta, skulle man inte nödvändigtvis behöva acceptera det. Men eftersom människor naturligt ger forskare hög status, respekt och förtroende, utgår man från att om de forskar på ett ämne och drar en slutsats baserat på den forskningen, så är slutsatsen trovärdig.

Skeptikers reaktion

Dr. Moore skrev även en bok om klinisk embryologi, och när han presenterade denna information i Toronto väckte det stor uppmärksamhet i hela Kanada. Nyheten hamnade på förstasidorna i flera kanadensiska

tidningar, och några av rubrikerna var ganska underhållande. En löd till exempel: **"ÖVERRASKANDE SAK FUNNEN I GAMMAL BÖNEBOK!"**

Det är tydligt att många inte riktigt förstod vad det handlade om. En tidningsreporter frågade till och med professor Moore: **"Tror du inte att araberna kanske kände till detta — embryots utseende, hur det förändras och växer? Kanske var de inga forskare, men kanske gjorde de några enkla dissektioner — skar upp människor och undersökte sådant?"**

Professorn påpekade omedelbart att reportern hade missat en avgörande poäng: alla bilder av embryon som visades — både i presentationen och i filmen — kom från mikroskopfotografier. Han sade: **"Det spelar ingen roll om någon hade försökt studera embryologi för fjorton århundraden sedan. De kunde inte ha sett det!"**

Alla koraniska beskrivningar av embryots utseende gäller stadier som är för små för att kunna ses med blotta ögat; därför krävs ett mikroskop för att observera dem. Eftersom mikroskopet bara funnits i drygt tvåhundra år, kommenterade Dr. Moore med en viss ironi:

"Kanske hade någon för fjorton århundraden sedan ett hemligt mikroskop och utförde denna forskning utan att göra ett enda misstag. Sedan undervisade han på något sätt Muhammed (frid vare med honom) och övertygade honom att skriva ner informationen i sin bok. Därefter förstörde han all sin utrustning och höll det hemligt för alltid. Tror du på det? Det borde du verkligen inte göra utan bevis — det är en fullständigt absurd teori."

När han tillfrågades: **"Hur förklarar du då denna information i Koranen?"** svarade Dr. Moore: **"Den kunde bara ha uppenbarats gudomligt!"**

Geologi

En av professor Moores kollegor, Marshall Johnson, arbetar ingående med geologi vid University of Toronto. Han blev mycket intresserad när han såg att Koranens uttalanden om embryologi stämde, och bad därför muslimer att samla allt i Koranen som berör hans eget ämnesområde. Återigen blev människor mycket förvånade över resultaten.

Eftersom Koranen behandlar ett stort antal ämnen skulle det naturligtvis kräva mycket tid att uttömmande gå igenom varje område. För denna diskussion räcker det att konstatera att Koranen gör mycket tydliga och koncisa uttalanden om olika ämnen, samtidigt som den uppmanar läsaren att verifiera dessa uttalanden genom forskning utförd av experter inom respektive område. Och som exemplen från embryologi och geologi visar har Koranen gång på gång visat sig vara autentisk. *[Koranen och vetenskaplig kunskap]*

Det här visste du inte förut!

Det finns utan tvekan en attityd i Koranen som inte återfinns någon annanstans. Det är slående hur Koranen, när den presenterar information, ofta säger till läsaren: **"Du visste inte detta förut."**

Det finns faktiskt ingen annan skrift som gör ett sådant påstående. Alla andra forntida texter som människor har tillgång till ger visserligen mycket information, men de anger alltid sina källor.

Till exempel, när Bibeln beskriver forntida historia, berättar den att en viss kung bodde på en viss plats, att en annan stred i ett visst slag, eller att någon hade ett visst antal söner. Men den hänvisar alltid till andra böcker eller källor för den som vill veta mer.

Koranen gör motsatsen: den ger information och säger att detta är något nytt — något läsaren inte kände till tidigare. Samtidigt uppmanar den alltid till att undersöka och verifiera informationens äkthet.

Det är intressant att detta aldrig ifrågasattes av icke-muslimerna för fjorton århundraden sedan. Mekkaborna, som hatade muslimerna, hörde gång på gång uppenbarelsen som påstod sig ge ny kunskap. Ändå sade de aldrig: **"Detta är inte nytt. Vi vet var Muhammed fick detta ifrån. Vi lärde oss detta i skolan."** De kunde helt enkelt inte ifrågasätta äktheten, eftersom informationen verkligen var ny.

I enlighet med Koranens uppmaning att undersöka information — även när den är ny — valde kalifen Omar en grupp män och skickade dem för att leta efter Dhul-Qarnayns mur. Före Koranens uppenbarelse hade araberna aldrig hört talas om en sådan mur, men eftersom Koranen beskrev den kunde de finna den. Den finns faktiskt i det område som idag kallas Durbend i det forna Sovjetunionen.

Bevis på äkthet: En metod

Det måste betonas att Koranen är korrekt i många, många avseenden, men noggrannhet i sig innebär inte nödvändigtvis att en bok är en gudomlig uppenbarelse. Noggrannhet är bara ett av flera kriterier. Telefonkatalogen är till exempel korrekt, men ingen skulle hävda att den är gudomligt uppenbarad. Den verkliga frågan är om man kan uppvisa bevis för källan till Koranens information. Här ligger bevisbördan på läsaren. Man kan inte bara avfärda Koranens äkthet utan tillräckliga bevis. Om man verkligen hittar ett fel har man rätt att diskvalificera den — och det är precis vad Koranen själv uppmuntrar.

En gång kom en man fram till mig efter en föreläsning jag höll i Sydafrika. Han var mycket upprörd över vad jag hade sagt och utbrast: **"Jag ska åka hem ikväll och hitta ett fel i Koranen."** Jag svarade: **"Grattis. Det är det mest intelligenta du har sagt."**

Det är faktiskt den strategi muslimer bör använda gentemot dem som tvivlar på Koranens äkthet, eftersom Koranen själv erbjuder samma utmaning. Och oundvikligen, när människor accepterar denna utmaning och upptäcker att Koranen håller, börjar de tro på den — eftersom de inte lyckades diskvalificera den. I grunden förtjänar Koranen deras respekt eftersom de själva tvingats verifiera dess äkthet.

Ett viktigt faktum som inte kan upprepas nog är att ens oförmåga att själv förklara ett fenomen inte innebär att man måste acceptera någon annans förklaring av det. Bara för att man inte kan förklara något betyder det inte att man måste acceptera en alternativ förklaring. Men om man avfärdar alla andra förklaringar, lägger man bevisbördan på sig själv att hitta ett hållbart svar. Denna princip gäller många områden i livet, men passar särskilt väl in i Koranens utmaning, eftersom den skapar en svårighet för den som säger: **"Jag tror inte på det."** När man avfärdar något har man omedelbart en skyldighet att själv hitta en förklaring om man anser att andras svar är otillräckliga.

I en specifik koranvers — som jag ofta sett felöversatt till engelska — nämner Allah en man som hörde sanningen förklaras för sig. Det står att han försummade sin plikt eftersom han, efter att ha hört informationen, gick därifrån utan att undersöka om det han hört var sant. Med andra ord: man är ansvarig om man hör något och inte undersöker det. Man förväntas bearbeta informationen och avgöra vad som är värdelöst och bör kastas bort, och vad som är värdefullt och bör behållas — antingen för

omedelbar nytta eller för framtiden.

Man kan inte bara låta information snurra runt i huvudet. Den måste placeras i rätt kategori och hanteras därefter. Om informationen fortfarande är spekulativ måste man avgöra om den lutar mer åt att vara sann eller falsk. Men om alla fakta har presenterats måste man välja mellan dessa två alternativ. Och även om man inte är säker på informationens äkthet måste man ändå bearbeta den och erkänna att man helt enkelt inte vet. Det kan verka trivialt, men det är faktiskt värdefullt, eftersom det tvingar en att åtminstone erkänna, undersöka och granska fakta.

Denna förtrogenhet med informationen ger personen ett "försprång" när framtida upptäckter görs och ytterligare fakta presenteras. Det viktiga är att man hanterar fakta — inte att man avfärdar dem av slentrian, känslor eller ointresse.

Uttömning av alternativen

Den verkliga vissheten om Koranens sanningsenlighet märks i den tillförsikt som genomsyrar den — och denna tillförsikt bygger på ett särskilt tillvägagångssätt: **att uttömma alternativen**. I grunden säger Koranen: **"Denna bok är en gudomlig uppenbarelse. Om du inte tror det — vad är den då?"**

Med andra ord utmanas läsaren att komma på en alternativ förklaring. Här finns en bok, skriven med papper och bläck. Varifrån kommer den? Den påstår sig vara en gudomlig uppenbarelse; om den inte är det, vad är då dess källa? Det intressanta är att ingen hittills har kunnat presentera en hållbar förklaring. Alla alternativ har i praktiken uttömts.

Som icke-muslimska forskare själva har konstaterat reduceras alternativen i grunden till två ömsesidigt uteslutande teorier:

1. **Muhammed trodde verkligen att han var profet — alltså var han vilseledd eller galen.** Denna grupp menar att han på något sätt blev lurad.
2. **Muhammed var medveten om att han inte var profet — alltså var han en lögnare.** Denna grupp menar att han medvetet bedrog människor.

Ironiskt nog möts dessa två grupper aldrig utan att motsäga varandra.

Faktum är att många texter som kritiserar islam ofta hävdar båda teorierna samtidigt. De börjar med att säga att Muhammed var galen och avslutar med att säga att han var en lögnare — utan att inse att han inte kan ha varit båda.

Om en person verkligen är vilseledd och tror att han är profet, sitter han inte uppe på natten och planerar: **"Hur ska jag lura folket imorgon så att de tror att jag är en profet?"**

En vilseledd person tror genuint på sin upplevelse och förväntar sig att svaren kommer genom uppenbarelse — inte genom manipulation.

Kritikerns spår

Faktum är att en stor del av Koranen uppenbarades som svar på frågor. Någon ställde Muhammed (frid vare med honom) en fråga, och uppenbarelsen kom med svaret. Om en person vore galen och trodde att en ängel lade orden i hans öra, skulle han — när någon ställde en fråga — förvänta sig att ängeln gav honom svaret. Eftersom han vore vilseledd skulle han verkligen tro det. Han skulle inte säga åt någon att vänta en stund och sedan springa till sina vänner och fråga: **"Vet någon svaret?"**

Ett sådant beteende är typiskt för någon som *inte* tror att han är profet. Det som många icke-muslimer vägrar att acceptera är att man inte kan ha det på båda sätten. Antingen är man vilseledd, eller så är man en lögnare. Man kan vara det ena eller ingetdera — men man kan definitivt inte vara båda. Dessa två personlighetsdrag är helt enkelt ömsesidigt uteslutande.

Följande scenario illustrerar den cirkel som många kritiker fastnar i. Om du frågar en av dem: **"Vad är Koranens ursprung?"** svarar han kanske att den kommer från en galen mans sinne.

Om du då frågar: **"Om den kom från hans huvud, var fick han då all information ifrån? Koranen nämner många saker som araberna inte kände till."** ändrar han sin ståndpunkt och säger: **"Tja, kanske var han inte galen. Kanske gav någon utlänning honom informationen. Så han ljög och sade att han var profet."**

Vid det laget måste du fråga: **"Om Muhammed var en lögnare, varifrån fick han då sitt självförtroende? Varför uppträdde han som om han verkligen trodde att han var profet?"**

Till slut hamnar kritikern i ett hörn, som en katt, och säger det första som faller honom in. Han glömmer att han redan uttömt den möjligheten och säger: **"Tja, kanske var han inte en lögnare. Han var nog galen och trodde verkligen att han var profet."** Och så börjar den meningslösa cirkeln om igen.

Som tidigare nämnts finns det mycket information i Koranen som inte kan tillskrivas någon annan än Allah. Vem berättade för Muhammed (frid vare med honom) om muren vid Dhul-Qarnayn — en plats hundratals kilometer norrut? Vem berättade för honom om embryologi? När människor sammanställer sådana fakta, och inte vill tillskriva dem en gudomlig källa, antar de automatiskt att någon gav Muhammed (frid vare med honom) informationen och att han använde den för att lura folket.

Men denna teori faller snabbt med en enkel fråga: **"Om Muhammed (frid vare med honom) var en lögnare, varifrån kom hans tillförsikt? Varför sade han rakt ut sådant som andra aldrig skulle våga säga?"**

En sådan tillförsikt kan bara komma från övertygelsen om att man verkligen bär på en sann gudomlig uppenbarelse.

En uppenbarelse – Abu Lahab

Profeten Muhammed (frid vare med honom) hade en farbror vid namn Abu Lahab. Denne man hatade islam i sådan grad att han brukade följa profeten för att misskreditera honom. Om Abu Lahab såg profeten (frid vare med honom) tala med en främling, väntade han tills de skilts åt och gick sedan fram till främlingen och sade: **"Vad sa han till dig? Sa han 'svart'? Då är det vitt. Sa han 'morgon'? Då är det natt."** Han sade konsekvent raka motsatsen till allt han hörde Muhammed (frid vare med honom) och muslimerna säga.

Ungefär tio år innan Abu Lahab dog uppenbarades ett kort kapitel i Koranen (Sûrah al-Lahab, 111) om honom. Det förklarade tydligt att han skulle gå till elden (dvs. helvetet). Med andra ord bekräftade det att han aldrig skulle bli muslim och därför skulle förbli fördömd. Under tio år behövde Abu Lahab bara säga: **"Jag hörde att Muhammed påstår att jag aldrig kommer att förändras, aldrig kommer att bli muslim och kommer att hamna i helvetet. Nåväl — jag vill bli muslim nu. Vad säger du om din uppenbarelse nu?"**

Men han gjorde det aldrig. Och ändå är det precis det beteende man hade

kunnat förvänta sig av honom, eftersom han alltid försökte motsäga islam.

I praktiken sade Muhammed (frid vare med honom): **”Ni hatar mig och vill förgöra mig? Varsågod — säg bara dessa ord, så är jag färdig. Kom igen, säg dem!”** Men Abu Lahab sade dem aldrig. Tio år gick — och under hela den tiden accepterade han aldrig islam, inte ens i form av sympati för den islamiska saken.

Hur kunde Muhammed (frid vare med honom) veta med säkerhet att Abu Lahab skulle uppfylla det som uppenbarats om honom, om han inte verkligen var Allahs sändebud? Hur kunde han vara så trygg att han gav någon tio år på sig att motbevisa hans profetskap?

Det enda rimliga svaret är att han verkligen var Allahs sändebud. För att kunna framföra en så riskfylld utmaning måste man vara fullständigt övertygad om att man bär på en sann gudomlig uppenbarelse.

Flygningen

Ett annat exempel på den tillit som Muhammed (frid vare med honom) hade till sitt profetskap — och därmed till det gudomliga beskyddet över honom och hans budskap — är händelsen när han lämnade Mecka och gömde sig i en grotta tillsammans med Abu Bakr (ra) under utvandringen till Medina. De såg tydligt hur människor närmade sig för att döda dem, och Abu Bakr blev rädd.

Om Muhammed (frid vare med honom) hade varit en lögnare, en bedragare eller någon som försökte lura människor att tro att han var profet, skulle man förvänta sig att han i en sådan situation skulle säga något i stil med: **”Abu Bakr, se om du kan hitta en väg ut ur grottan.”** eller **”Göm dig i det där hörnet och var tyst.”**

Men det han faktiskt sade visade hans fullständiga tillit. Han sade: **”Var inte rädd! Allah är med oss, och Allah kommer att rädda oss.”**

Om en människa vet att hon lurar andra — varifrån skulle en sådan sinnesro och trygghet komma? Ett sådant lugn är inte kännetecknande för en lögnare eller en bedragare.

Som tidigare nämnts går många icke-muslimer runt i en cirkel och försöker hitta ett sätt att förklara Koranens innehåll utan att erkänna dess sanna källa. Ena dagen säger de: **”Mannen var en lögnare.”** Nästa dag säger de:

"Han var galen." Det de vägrar att acceptera är att man inte kan ha det på båda sätten — men de behöver båda teorierna för att försöka förklara Koranens information.

Ett möte med en minister

För ungefär sju år sedan hade jag en präst på besök. I rummet där vi satt låg en Koran på bordet, med framsidan nedåt, så han visste inte vilken bok det var. Mitt i samtalet pekade jag på den och sade: **"Jag har förtroende för den boken."**

Han tittade på den, fortfarande ovetande om vad det var, och svarade: **"Tja, jag säger dig — om den boken inte är Bibeln, då är den skriven av en människa!"**

Jag svarade: **"Låt mig berätta något av det som står i den boken."** Och på tre-fyra minuter nämnde jag några exempel från Koranen. Efter bara dessa minuter ändrade han helt sin ståndpunkt och sade: **"Du har rätt. En människa skrev inte den boken. Djävulen skrev den!"**

En sådan attityd är verkligen olycklig av många skäl. För det första är det en snabb och billig ursäkt — en omedelbar flyktväg ur en obekväm situation.

Det finns en välkänd berättelse i Bibeln om hur några judar bevitnade när Jesus (frid vare med honom) uppväckte en man som varit död i fyra dagar. Jesus sade bara: **"Res dig upp!"** och mannen reste sig och gick. Trots detta sade några av de närvarande judarna misstroget: **"Det här är djävulen. Djävulen hjälpte honom!"**

Denna berättelse återges ofta i kyrkor världen över, och människor gråter och säger: **"Om jag hade varit där skulle jag aldrig ha varit så blind som de judarna!"**

Men ironiskt nog gör många av dessa människor exakt samma sak när man visar dem bara en liten del av Koranen. På tre minuter, när de inte har något annat hållbart svar, säger de: **"Djävulen gjorde det. Djävulen skrev den boken!"**

När de är trängda i ett hörn tar de till den snabbaste och billigaste ursäkten som finns.

Koranens källa

Ett annat exempel på hur människor använder denna svaga hållning finner vi i mekkabornas försök att förklara källan till Muhammeds budskap. De brukade säga: **"Djävlarerna ger Muhammed den där Koranen!"**

Men som alltid bemöter Koranen sådana påståenden. En vers (Sûrah al-Qalam 68:51-52) säger:

"Och de säger: 'Han är sannerligen besatt [av djinn], men den [dvs. Koranen] är inget annat än en påminnelse till världarna."

Här ges ett tydligt argument mot denna teori. Faktum är att Koranen på flera ställen bemöter påståendet att djävlar skulle ha fört uppenbarelsen till Muhammed (frid vare med honom). I det 26:e kapitlet säger Allah (SWT) uttryckligen:

"Inga onda har nedbringat den [dvs. denna uppenbarelse]. Det vore varken lämpligt för dem, och de skulle inte kunna. Sannerligen har de blivit avlägsnade långt ifrån att höra." (Sûrah ash-Shu'ara' 26:210-212)

Och på ett annat ställe instruerar Allah (SWT):

"När ni reciterar Koranen, sök tillflykt hos Allah från Shaytan, den förkastade." (Sûrah an-Nahl 16:98)

Är det så Satan skulle skriva en bok? Skulle han säga: **"Innan du läser min bok, be Gud att skydda dig från mig"?**

Det är uppenbart orimligt. Visst, en människa skulle kunna skriva något sådant ironiskt, men skulle Satan göra det? Många människor visar tydligt att de inte kan komma fram till en konsekvent slutsats i denna fråga. Å ena sidan säger de att Satan aldrig skulle göra något sådant — och att Gud inte skulle tillåta det. Å andra sidan menar de samtidigt att Satan nästan är lika mäktig som Gud, och därför skulle kunna producera något som Koranen.

Resultatet blir att även när de är djupt imponerade av Koranens innehåll, insisterar de ändå: **"Djävulen gjorde det!"**

Tack vare Allah (SWT) har muslimer inte en sådan inställning. Även om Satan kan ha vissa förmågor, är de långt ifrån Allahs förmågor — och ingen är muslim om han inte tror detta. Det är dessutom allmänt känt,

även bland icke-muslimer, att Djävulen lätt gör misstag. Om han skulle skriva en bok skulle man förvänta sig att den innehöll motsägelser.

Men Koranen säger tydligt (Sûrah an-Nisa' 4:82):

"Tänker de inte på Koranen? Om den hade kommit från någon annan än Allah, skulle de säkerligen ha funnit många motsägelser däri."

Mytomani

I samband med de ursäkter som icke-muslimer framför i sina försök att bortförklara oförklarliga verser i Koranen finns det ytterligare en anklagelse som ofta dyker upp. Den verkar vara en kombination av teorierna att Muhammed (frid vare med honom) var både galen och en lögnare. I korthet menar dessa personer att Muhammed var psykiskt sjuk, och att han på grund av sina vanföreställningar ljög för och vilseledde människor.

Inom psykologin finns ett namn för detta: **mytomani** — ett tillstånd där en person ljuger och sedan själv börjar tro på sina egna lögner. Det är detta tillstånd som vissa icke-muslimer påstår att Muhammed (frid vare med honom) led av.

Problemet med denna teori är att en mytoman **inte kan hantera fakta**. Men hela Koranen är byggd på fakta — allt i den kan undersökas och bekräftas. Eftersom fakta är ett så stort hinder för en mytoman, konfronterar psykologer alltid sina patienter med just fakta när de behandlar detta tillstånd.

Om en person till exempel säger: **"Jag är kungen av England."** svarar inte psykologen: **"Nej, det är du inte — du är galen."** I stället konfronterar han personen med fakta: **"Var är drottningen? Var är premiärministern? Var är dina vakter?"**

När patienten inte kan hantera dessa frågor börjar han hitta på ursäkter — och till slut, när han inte längre kan fly undan verkligheten, erkänner han: **"Jag antar att jag inte är kungen av England."**

Koranen närmar sig läsaren på ett liknande sätt. I Sûrah Yunus (10:57) säger Allah:

"O mänsklighet, en förmaning har kommit till er från er Herre, och ett

helande för det som finns i era hjärtan — och vägledning och barmhärtighet för de troende.”

Vid första anblicken kan detta verka vagt, men i ljuset av exemplet ovan blir betydelsen tydlig: **Koranen botar vanföreställningar genom att konfrontera människan med fakta.** Den fungerar som terapi. Den säger gång på gång: **”Ni säger så här — men hur är det då med detta? Hur kan ni påstå detta när ni vet det där?”**

Den tvingar läsaren att tänka, att väga fakta, att lämna bräckliga ursäkter och möta verkligheten.

Nya katolska encyklopedin

Just denna metod — att konfrontera människor med fakta — har fångat många icke-muslimers uppmärksamhet. Ett intressant exempel finns i *New Catholic Encyclopedia*. I en artikel om Koranen skriver den katolska kyrkan:

”Under århundradena har många teorier lagts fram om Koranens ursprung ... Idag accepterar ingen förnuftig människa någon av dessa teorier!!”

Här har vi den urgamla katolska kyrkan, med århundraden av lärdom bakom sig, som avfärdar de meningslösa försök som gjorts för att bortförklara Koranen.

Koranen är verkligen ett problem för kyrkan. Den påstår att den är en uppenbarelse — därför studerar de den. De skulle gärna vilja hitta bevis för att den inte är det, men de kan inte. De hittar ingen hållbar förklaring. Men de är åtminstone ärliga nog att erkänna detta. Kyrkan medger att Koranen inte är något man enkelt kan avfärda.

Andra människor är betydligt mindre ärliga. De säger snabbt: **”Koranen kom härifrån. Koranen kom därifrån.”** utan att ens undersöka om deras påståenden håller.

Ett sådant uttalande från den katolska kyrkan sätter den vanliga kristne i en svår position. Han kan ha sina egna idéer om Koranens ursprung, men som medlem av kyrkan kan han inte agera utifrån dem. Han måste acceptera kyrkans hållning. Om kyrkan säger: **”Lyssna inte på dessa obekräftade teorier om Koranen,”** vad säger det då om den islamiska ståndpunkten?

Om till och med icke-muslimer erkänner att det finns något i Koranen — något som inte kan bortförklaras — varför är då så många människor envisa, defensiva och fientliga när muslimer säger samma sak?

Detta är verkligen något för de tänkande att begrunda — något för de förståndiga att reflektera över.

Vittnesmål från en intellektuell

Nyligen studerade en av den katolska kyrkans ledande intellektuella — en man vid namn Hans — Koranen och gav sin bedömning av det han läst. Denne man har varit verksam länge och åtnjuter stort anseende inom kyrkan. Efter noggrann granskning presenterade han sina slutsatser och sade: **"Gud har talat till människan genom mannen Muhammed."**

Detta är ännu ett exempel på en icke-muslimsk auktoritet som, efter att ha studerat Koranen, kommit fram till att dess källa inte kan vara mänsklig. Även om påven sannolikt inte delar hans uppfattning, väger ett sådant uttalande från en så framstående och respekterad person tungt. Han förtjänar erkännande för att han inser att Koranen inte är något som lätt kan avfärdas — och att dess ord verkligen pekar mot en gudomlig källa.

Som framgår av allt ovan har alternativen uttömts. Möjligheten att hitta en annan hållbar förklaring till Koranens ursprung är i praktiken obefintlig.

Bevisbörda för kritikern

Om Koranen inte är en uppenbarelse, då måste den vara ett bedrägeri. Och om den är ett bedrägeri måste man fråga sig: **"Vad är dess ursprung? Och på vilket sätt bedrar den oss?"**

De verkliga svaren på dessa frågor belyser Koranens äkthet och tystar de ogrundade anklagelser som framförs av dess kritiker.

Om någon insisterar på att Koranen är ett bedrägeri, måste han också presentera bevis för detta. Bevisbördan ligger hos kritikern — inte hos den som accepterar Koranen. Man bör aldrig lägga fram en teori utan stöd i fakta. Därför säger jag till dem:

"Visa mig ett enda bedrägeri! Visa mig var Koranen bedrar mig! Visa mig

— annars säg inte att den är ett bedrägeri!”

Universums och livets ursprung

En fascinerande egenskap hos Koranen är hur den behandlar fenomen som inte bara rör det förflutna utan även modern vetenskap. Koranen är inte ett ”gammalt problem” — den är fortfarande ett problem idag, särskilt för icke-muslimer. För varje dag, vecka och år framkommer fler bevis som styrker dess äkthet.

Till exempel säger Koranen (Sûrah al-Anbiya' 21:30):

”Ser inte de otroende att himlarna och jorden var sammanfogade, och att Vi sedan klöv dem isär, och att Vi skapade allt levande av vatten? Vill de då inte tro?”

Ironiskt nog är det just denna information som två icke-troende forskare tilldelades Nobelpriset för år 1973.

Koranen beskriver universums ursprung — att det började som en enhet som sedan delades — och mänskligheten fortsätter än idag att bekräfta denna uppenbarelse.

Dessutom: att allt liv har sitt ursprung i vatten var knappast något människor kunde acceptera för 1400 år sedan. Om du då hade sagt till någon i öknen: **”Allt detta — även du — består till största delen av vatten,”** skulle ingen ha trott dig. Bevisen blev inte tillgängliga förrän mikroskopet uppfanns och man upptäckte att cytoplasman, cellens grundsubstans, består av omkring 80 % vatten.

Men när bevisen väl kom stod Koranens ord kvar — oförändrade och bekräftade.

Mer om falsifieringstest

Med hänvisning till de tidigare nämnda falsifieringstesterna är det intressant att notera att även dessa relaterar både till det förflutna och till nuet. Vissa av dem fungerar som illustrationer av Allahs allmakt och kunskap, medan andra fortfarande står kvar som öppna utmaningar än idag.

Ett exempel på den första typen är uttalandet i Koranen om Abu Lahab. Det visar tydligt att Allah, som känner det osynliga, visste att Abu Lahab aldrig skulle ändra sina vägar och acceptera islam. Därför fastställde Allah att han skulle dömas till helvetet för evigt. Ett sådant kapitel fungerar både som en demonstration av Allahs gudomliga visdom och som en varning till dem som liknar Abu Lahab.

Bokens folk

Ett intressant exempel på den andra typen av falsifieringstest — de som fortfarande gäller idag — är versen som beskriver relationen mellan muslimer och judar. Versen begränsar sig inte till relationen mellan enskilda individer, utan talar om förhållandet mellan grupperna som helhet. I huvudsak säger Koranen att kristna som grupp kommer att behandla muslimer bättre än judarna som grupp.

Den fulla innebörden av ett sådant uttalande framträder först vid noggrant eftertanke. Det är sant att både kristna och judar genom historien har konverterat till islam, men som kollektiv betraktas det judiska samfundet i Koranens perspektiv som en mer uttalad motståndare till islam.

Det få människor inser är vad ett sådant öppet uttalande faktiskt innebär. I praktiken erbjuder Koranen judarna en enkel möjlighet att motbevisa dess äkthet. Allt de skulle behöva göra är att organisera sig, behandla muslimer väl under några år och sedan säga:

”Vad säger er heliga bok om vilka som är era bästa vänner — judarna eller de kristna? Se hur vi har behandlat er!”

Det är allt som krävs för att falsifiera Koranens påstående. Men detta har inte skett på 1400 år. Ändå står utmaningen fortfarande öppen.

Ett matematiskt tillvägagångssätt

Alla exempel som hittills nämnts om olika sätt att närma sig Koranen har utan tvekan varit subjektiva till sin natur. Det finns dock en annan vinkel — en objektiv sådan — vars grund är matematisk.

Det är slående hur autentisk Koranen framstår när man sammanställer vad man skulle kunna kalla en lista över ”bra gissningar”. Detta kan förklaras matematiskt med hjälp av enkla sannolikhetsprinciper. Om en

person till exempel har två alternativ (ett rätt och ett fel), och han blundar och väljer ett av dem, kommer han i genomsnitt att ha rätt hälften av gångerna. Han har alltså en chans på två.

Om samma person ställs inför två sådana situationer — där han i båda fallen kan ha rätt eller fel — och han gissar blint, kommer han bara att ha rätt i båda fallen en fjärdedel av gångerna. Det finns nu tre sätt att ha fel och bara ett sätt att ha helt rätt. Matematiskt uttrycks detta som: $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$.

Om personen nu ställs inför tre situationer där han gissar blint, kommer han bara att ha rätt i alla tre fallen en åttondel av gångerna: $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{8}$.

Ju fler situationer som läggs till, desto mindre blir sannolikheten att han gissar rätt varje gång. Antalet möjliga fel ökar, medan antalet sätt att ha helt rätt förblir ett enda.

Om man nu tillämpar detta på Koranen — och listar alla de områden där Koranen gör korrekta uttalanden — blir det tydligt att det är ytterst osannolikt att allt detta skulle vara resultatet av blinda gissningar. Koranen berör många ämnen, och sannolikheten att någon skulle gissa rätt om dem alla är praktiskt taget noll. Om det finns en miljon sätt att ha fel, men Koranen gång på gång visar sig ha rätt, är det svårt att hävda att det handlar om slump.

Följande tre exempel illustrerar hur Koranen fortsätter att trotsa oddsen.

Det kvinnliga biet

I det 16:e kapitlet (Sûrah an-Nahl 16:68–69) nämner Koranen att **honbiet** lämnar sitt hem för att samla mat. Man skulle kunna gissa och säga: **"Biet som flyger omkring kan vara en hane eller en hona — jag gissar på hona."** Det är en chans på två — 50/50.

Men detta var inte vad människor trodde när Koranen uppenbarades. Kan man se skillnad på ett hanbi och ett honbi? Det kräver en specialist. Det har visat sig att **hanbiet aldrig lämnar kupan för att samla mat.**

I Shakespeares pjäs *Henrik IV* diskuterar karaktärerna bin och säger att bina är soldater som lyder under en kung. Det var vad människor trodde på Shakespeares tid — att de flygande bina var hanar och att de lydte en

kung.

Men detta är helt fel. De bin som samlar mat är **alltid honor**, och de lyder under en **drottning**. Det krävdes flera hundra års modern vetenskaplig forskning för att fastställa detta.

Så när det gäller ämnet bin hade Koranen en chans på två att ha rätt — men den hade rätt, trots att den allmänna uppfattningen i århundraden var den motsatta.

Solen

Förutom ämnet bin diskuterar Koranen även solen och hur den färdas genom rymden. Även här skulle man kunna gissa sig fram. När solen rör sig genom rymden finns det två möjligheter:

1. att den färdas som en sten som kastas,
2. eller att den rör sig genom sin egen inneboende rörelse.

Koranen anger det senare — att solen rör sig av egen kraft (Sûrah al-Anbiya' 21:33). För att uttrycka detta använder Koranen en form av verbet *sabaha* för att beskriva solens rörelse. För att förstå innebörden av detta verb kan man jämföra med en man som befinner sig i vatten. Om *sabaha* används om hans rörelse, betyder det att han simmar — att han rör sig av egen vilja, inte för att någon knuffar honom.

När detta verb används om solen innebär det alltså inte att solen "kastats" genom rymden, utan att den rör sig och roterar av egen kraft. Detta är vad Koranen bekräftar. Men var detta lätt att upptäcka? Kunde en vanlig människa för 1400 år sedan säga att solen roterar?

Först i modern tid utvecklades utrustning som gjorde det möjligt att projicera solens bild på en yta utan att bländas. Genom denna metod upptäckte man att solen har fläckar som rör sig — ett varv ungefär var 25:e dag. Detta är solens rotation kring sin axel, och det bekräftar exakt det Koranen nämnde för 1400 år sedan.

När man återvänder till resonemanget om "bra gissningar" innebär detta att oddsen för att gissa rätt om både binas kön och solens rotation är **en på fyra**.

Tidszoner

Med tanke på att människor för fjorton århundraden sedan knappast hade någon förståelse för tidszoner är Koranens uttalanden om detta ämne mycket anmärkningsvärda. Tanken att en familj äter frukost i soluppgången medan en annan njuter av nattluften på andra sidan jorden är imponerande även i modern tid.

För fjorton århundraden sedan kunde en man inte resa mer än femtio kilometer på en dag. En resa från Indien till Marocko tog månader. Om han åt middag i Marocko tänkte han förmodligen: **"Hemma i Indien äter de middag just nu."** Han insåg inte att han hade passerat flera tidszoner.

Men eftersom Koranen är Allahs, den Allvetandes, ord, erkänner den detta fenomen. I en intressant vers står det att när historien når sitt slut och domedagen inträffar, kommer allt att ske på ett ögonblick — och detta ögonblick kommer att inträffa för vissa människor på dagen och för andra på natten.

Detta visar tydligt Allahs gudomliga visdom och Hans kunskap om tidszonernas existens, långt innan människor ens kunde föreställa sig ett sådant koncept. Det är inte något man kan se med ögat eller förstå genom vardaglig erfarenhet — och just detta gör det till ett starkt bevis för Koranens äkthet.

Slutsatser

För att återvända en sista gång till ämnet "bra gissningar" i detta exempel: oddsen för att någon skulle gissa rätt om alla tre nämnda områden — binas kön, solens rörelse och tidszoners existens — är **en på åtta**.

Man skulle naturligtvis kunna fortsätta i all oändlighet och göra listan längre och längre med sådana "gissningar", och oddsen skulle bli svagare och svagare för varje nytt område man lägger till. Men en sak går inte att komma runt: sannolikheten att Muhammed (frid vare med honom), analfabet som han var, skulle ha gissat rätt om tusentals olika frågor, utan att någonsin göra ett enda fel, är så försvinnande liten att vilken teori som helst om att han själv författat Koranen måste avfärdas — även av islams mest fientliga kritiker.

Koranen förväntar sig faktiskt den här typen av prövning. Om du anländer till ett främmande land och säger till någon: **"Jag känner din far. Jag har träffat honom."** kommer personen naturligtvis att tvivla och fråga: **"Du har just kommit hit — hur kan du känna min far? Beskriv honom för mig: är han lång eller kort, mörk eller ljus? Hur ser han ut?"**

Om du sedan fortsätter att svara rätt på alla frågor, har han till slut inget annat val än att säga: **"Jag antar att du känner min far. Jag vet inte hur, men du verkar göra det."**

Situationen är densamma med Koranen. Den påstår att den kommer från Den som skapat allt. Därför har varje människa rätt att säga: **"Övertyga mig! Om författaren till denna bok verkligen har skapat livet och allt i himlarna och på jorden, då borde han veta om det ena, det andra och det tredje."**

Och den som undersöker Koranen på allvar kommer gång på gång att stöta på samma mönster av sanningar. Vi vet också något mycket viktigt: man behöver inte vara expert på allt för att börja verifiera Koranens påståenden. Ens **iman** (tro) växer i takt med att man steg för steg bekräftar det man kan, genom livet. Man förväntas fortsätta med detta så länge man lever.

Må Allah vägleda alla som står nära sanningen.

Tillägg 1

En ingenjör vid University of Toronto, som var intresserad av psykologi, genomförde en studie och skrev en avhandling om effektiviteten i gruppdiskussioner. Syftet var att ta reda på hur mycket människor faktiskt åstadkommer när de samlas i grupper om två, tre, tio och så vidare. Resultaten varierade, men grafen nådde sin topp vid **gruppen två**. Med andra ord: människor åstadkommer mest när de talar i par.

Detta förvånade forskaren, men det är i själva verket ett mycket gammalt råd som återfinns i Koranen (Sûrah Saba' 34:46):

"Säg: 'Jag uppmanar er till en sak – att ni för Allahs skull står upp två och två och enskilt, och sedan begrundar...'"

Tillägg 2: 'Iram

I Koranens 89:e kapitel (Sûrah al-Fajr 89:7) nämns en stad vid namn 'Iram, "pearlstaden". Under lång tid kände man inte till någon sådan stad i den bevarade historien, och många historiker betraktade den som mytisk.

Men i decembernumret 1978 av *National Geographic* rapporterades att staden **Ebla** grävts ut i Syrien år 1973. Den visade sig vara cirka 4300 år gammal. Det mest anmärkningsvärda var dock vad man fann i stadens bibliotek: en lista över alla städer som Ebla gjort affärer med. Och på den listan fanns namnet 'Iram. Eblas folk hade handel med 'Irams folk.

Sammanfattningsvis är följande vers värd att begrunda (Sûrah al-Ankabut 29:50-51):

"Och de säger: 'Varför har inte tecken sänts ned till honom från hans Herre?' Säg: 'Tecknen är hos Allah, och jag är endast en klar varnare.' Är det då inte nog för dem att Vi har sänt ned till dig Boken som reciteras för dem? I detta är sannerligen barmhärtighet och en påminnelse för människor som tror."

KORANEN & SUNNAH

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)